

punkt, som i øvrigt deles af uhyre mange. Jeg mener dog, at det er en Misforstaaelse at tro, at det er muligt at gennemføre dette Standpunkt.

Den højtærede Undervisningsminister svarede et Medlem af mit Parti, der havde rettet tre bestemte Spørgsmaal til hende, saaledes: disse Forhold giver mig ikke Anledning til noget Svar. Jeg vil dog gerne tillade mig at minde den højtærede Undervisningsminister om Grundlovens § 61. Jeg havde i Fjor Lejlighed til at minde den højtærede Udenrigsminister om denne Grundlovsparagraf, og jeg tror, at Studiet af den var Ministeren meget nyttigt, eftersom der senere kom, om jeg saa maa sige, en anden Tone over Svaret end den, der oprindeligt var. Der staar i Grundlovens § 61, at enhver Rigsdagsmand kan i det Ting, hvortil han hører, og med dettes Samtykke bringe ethvert offentligt Anliggende under Forhandling og derom æske Ministerens Forklaring. Og nu kan man naturligvis sige, at naar Ministeren har sagt: Jeg kan ikke give nogen Forklaring, saa er for saa vidt Formaalet sket Fyldest; man har haft Lejlighed til at æske Forklaring, og mere tilsiger Grundloven ikke. Men jeg tror dog, at naar Grundloven ikke siger, at Ministeren skal svare, er det, fordi man er gaaet ud fra, at ingen demokratisk Minister vilde være i Tvivl om sin Pligt i saa Henseende, og det er derfor meget ejendommeligt, at dette hyperdemokratiske Ministerium Gang paa Gang skal mindes om sin Forpligtelse efter Grundloven. Men vi vil ikke ophøre at søge at retlede Ministeriets Medlemmer paa dette Punkt.

Jeg vil gerne takke den højtærede Trafikminister for Tilsagnet om en Forhandling med Finansudvalget om Færdselsbroen over Lille Bælt.

Derefter vender jeg mig til den højtærede Finansminister, som i vort Forslag om Valutaskattens sidste Dels Bortfald saa et stortilet Velgørenhedsværk for de velstaaende og paa Bekostning af de fattige. Jeg tror, at Ministeren her gør sig skyldig i en Fejltagelse, i den Fejltagelse at ville søge Motiver af socialdemokratisk Art i konservative Lovgivningsforslag. Det skal man ikke gøre, thi saa kommer man ind i en Blindgade. Nej, vi har anlagt det ganske simple Synspunkt, at det i Loven fastslaaede Formaal for denne Skats Ydelse var naaet, og saa var det rimeligt og stemmende med Rigsdagens Værdighed, at man, naar Formaalet var naaet, ophørte at opkræve denne Afgift. Det er det ganske simple, som ligger til Grund derfor. En An-

vendelse til andre Formaal maa efter min Mening kræve Lovhjemmel, og derfor interesserede det mig meget at høre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard saa stærkt understrege dette med Hensyn til Automobilskatten; den er, sagde det ærede Medlem, fæstnet til et bestemt Formaal, Statsgældens Tilbagebetaling, og kan ikke uden Lovændring anvendes til andre Formaal. Dette beder jeg det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Rode, som jo begge har foreslaaet, at man uden videre skulde anvende Valutaskatten til andre Formaal, vel bemærke.

Finansministeren havde derefter et agitatorisk Afsnit om Konjunkturtillægget, hvor han vendte og drejede de Udtalelser, jeg havde fremsat om dette Spørgsmaal, tænkte sig Fortsættelser og i det hele taget gav sin Fantasi et Spillerum, som jeg maa finde højst forkasteligt. Jeg vil anbefale Ministeren at holde sig til det, jeg har sagt. Dèr staar det, jeg mener, og det staar der meget tydeligt, og saa skal man ikke indlade sig paa Tilføjelser og Fortolkninger.

I øvrigt hørte jeg med Interesse, at den højtærede Finansminister ganske erkendte Rigtigheden af den Kritik, jeg havde fremsat overfor hans Bemærkninger om Statsregnskabet — hvilken Kritik i Dag er tiltraadt af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard —, og ogsaa har taget min Belæring med Hensyn til Muligheden for Skatteydelsens Indvirkning paa en Forretnings Overskud til Efterretning. Ministeren gjorde intet som helst Forsøg paa at fastholde den Sætning, han med saa stor Flothed havde udslynget, at han overhovedet ikke forstod denne Tale om, at Skat, som beregnes paa Grundlag af Overskud, kunde paavirke dette Overskud.

Derimod rettede Finansministeren, formodentlig for at skjule dette, et voldsomt Angreb paa min Tone, og dette Angreb ramte mig meget uforberedt — det maa jeg indrømme —, eftersom Statsministeren havde indledet med at takke for Ordførernes Tone, der helt igennem var lemfældig overfor Ministeriet. Det forbavsede mig derfor unægteligt, at man skulde være Genstand for en halv Times heftigt Bombardement fra Finansministeren i Anledning af dette Spørgsmaal.

Ministeren havde to Udgangspunkter. Jeg skulde have kaldt Ministeriet for et gammelt ^{2)0g}. Dette har jeg allerede dementeret. Ministeren gik ganske stille ud fra, at dette Dementi var Løgn, for at sige det lige ud; men det var det ikke, det var Sandhed, og jeg kan af Finansministerens